

каквато мѣрка ти мѣрятъ — съ такава трѣбва да връщашъ. Онзи отъ новия ханъ, посѣга върху хлѣба ми — и азъ ще защитя хлѣба си. Защо да бжда азъ жертва, а не той — се увѣряваше Мъглата. То е все едно. Ако го оставя — ще доде день хана ми да запустѣе и азъ ще тръгна просѣкъ по улицитѣ. Сега той ще се запие, азъ ще преуспѣя. Че билъ умрѣлъ — никой не му е кривъ. Да не пие, за да живѣе. Борба е то. Единъ отъ насъ трѣбва да падне. Защо да съмъ азъ, а не той? Той не ме съжали като изкара жена си да привлича пѣтницитѣ — азъ нѣма защо да се спирамъ щомъ му намѣрихъ колая.

Така разсждаваше Петко Мъглата и намираше, че е правъ. Само едно го смущава-